

Sygn. akt: I C 810/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	sekr. sądowy Agata Cherek

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa E. (...) w P.

przeciwko G. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda E. (...) w P. na rzecz pozwanej G. S. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 810/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód E. (...) z siedzibą w P. wniósł w dniu 8 listopada 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko G. S. o zapłatę kwoty 6 125,73 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 13 września 2013 roku powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki pieniężnej nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do spłaty należności w łącznej kwocie 9 147,48 zł, którą rozłożono na 62 tygodniowe raty w wysokości 147,54 zł każda. Powód wskazał, iż przedmiotem umowy było również świadczenie usługi obsługi pożyczki w domu pozwanej. Podkreślił, iż pozwana nie spłacała rat w terminie, w związku z czym naliczono odsetki za opóźnienie. Również z tego powodu w dniu 14 sierpnia 2014 roku strony zawarły ugodę, obejmującą wymagalne zobowiązanie pozwanej w wysokości 3 888,10 zł. Powód podkreślił, iż podjął wobec pozwanej czynności windykacyjne, które wygenerowały dodatkowe koszty, a do dnia wniesienia pozwu pozwana spłaciła łącznie jedynie kwotę 5 520,82 zł. Pozwana nie wywiązała się jednak z całego ciążącego na niej zobowiązania i powód wypowiedział jej ugodę w dniu 14

sierpnia 2015 roku. Na wartość dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia składają się: kwota 3 850,38 zł tytułem wymagalnych niezapłaconych rat, kwota 1 197,73 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od dnia następującego po wymagalności poszczególnych rat do ostatniego dnia tygodnia poprzedzającego datę sporządzenia pozwu, kwota 777,62 zł tytułem kosztów zawarcia ugody z dnia 14 sierpnia 2014 roku, kwota 300,00 zł tytułem dodatkowych kosztów windykacyjnych określonych w ugodzie.

W końcowej części uzasadniania pozwu powód zaznaczył, iż na mocy zawartej w dniu 29 lutego 2016 roku umowy z E. (...) Sp. komandytowa doszło do przeniesienia własności przedsiębiorstwa na nabywcę E. (...) S.A, w szczególności wierzytelności, w tym praw wynikających z umów zawartych przez E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, która w szczególności obejmuje udzielanie kredytów. Powód wskazywał, iż spór w przedmiotowej sprawie dotyczy wierzytelności E. (...) Sp. z o.o. Sp.k, które istniały przed 29 lutego 2016 roku i były przedmiotem zbycia na rzecz powoda przed wniesieniem pozwu,. Z tego powody E. (...) S.A jest uprawniony – zdaniem powoda – do dochodzenia wyników z nich roszczeń.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 13 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 2059720/16 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana G. S., reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, na rozprawie w dniu 07 marca 2017 roku wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik pozwanej zakwestionował prawo powoda do zgłoszenia i dochodzenia należności wobec pozwanej. Podkreślił, iż pozwana co prawda zawarła umowę pożyczki, jednak umowa ta zawarta została z innym podmiotem niż powód. Strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji w sprawie, w szczególności nie wykazała, że zawarła z pozwaną umowy pożyczki, a zwłaszcza nie wykazała przejścia na jej rzecz uprawnień wynikających z wierzytelności przysługującej ewentualnie pierwotnemu wierzycielowi. Pełnomocnik pozwanej zakwestionował w szczególności moc dowodową umowę o świadczenie w miejsce wykonania przedłożoną przez stronę powodową, albowiem umowa ta złożona została w formie kserokopii nie poświadczoną za zgodność z oryginałem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2013 roku E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w P. działająca pod znakiem towarowym „B. pożyczki” zawarł z pozwaną G. S. umowę pożyczki nr (...) z opcją obsługi pożyczki w domu. Na podstawie umowy pozwanej przyznano pożyczkę w kwocie 4 000,00 zł i zobowiązano ją do spłaty łącznej kwoty 9 147,48 zł, przy czym spłatę rozłożono na 62 tygodniowe raty w wysokości 147,54 zł każda.

(dowód: umowy pożyczki pieniężnej z dnia 13/09/2013r. k. 18-19v)

Pozwana dokonywała częściowo wpłat na poczet należnego zobowiązania na rzecz pożyczkodawcy. W dniu 14 sierpnia 2014 roku E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w P. zawarł z pozwaną ugodę dotyczącą spłaty pożyczki, na mocy której pozwana zobowiązała się do zapłaty łącznej kwoty 4 665,72 zł wynikającej z niezapłaconych w terminie rat pożyczki oraz kosztów windykacji i zawarcia ugody. Spłatę zobowiązania rozłożono na 52 tygodniowe raty do dnia 09 sierpnia 2015 roku.

(dowód: ugoda z dnia 14/08/2014r. k. 20)

Pozwana na dzień 29 lipca 2015 roku dokonała wpłaty na poczet zobowiązania kwoty w łącznej wysokości 5 520,82 zł.

(dowód: karta spłat klienta k. 33-33v).

Pismem z dnia 14 sierpnia 2015 roku, doręczonym pozwanej w dniu 18 sierpnia 2015 roku E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w P. złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki.

(dowód : pismo z dnia 14 sierpnia 2015 roku wraz z dowodem doręczenie k. 21)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie ze stanowiskiem powoda, wynikającym z uzasadniania pozwu powód wskazywał, iż zawarł z pozwaną umowę pożyczki, z której wynika roszczenie objęte powództwem w niniejszej sprawie. Pozwana zaprzeczyła, aby umowę tej treści z powodem zawarła. Przyznała natomiast, iż łączyła ją umowa pożyczki z E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytową z siedzibą w P.. Z dołączonych do pozwu dokumentów – w szczególności umowy pożyczki nr (...) z dnia 13 września 2013 roku oraz ugody z dnia 14 sierpnia 2014 roku – wynika, iż stroną tych umów nie był powód.

W końcowej części pozwu powód powoływał się również na zawartą z E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytową z siedzibą w P. umowę z dnia 29 lutego 2016 roku, na mocy której – zgodnie z twierdzeniami powoda – powód nabył od tego zbywcy własność przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ k.c. w szczególności wierzytelności, w tym prawa wynikające z umów zawartych przez E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytową z siedzibą w P. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, która obejmuje udzielanie kredytów. W tym miejscu uzasadnia powód wskazał, iż spór w sprawie dotyczy wierzytelności E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowej z siedzibą w P., która istniała przed dniem 29 lutego 2016 roku i była przedmiotem zbycia przed wniesieniem pozwu i z tego tytułu wywodził swoje uprawnienie do dochodzenia roszczenia.

Czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo obejmuje wszystko, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa, chyba że co innego wynika z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych (art. 55² k.c.). Jeżeli przedmiotem nabycia jest przedsiębiorstwo, do jego zbycia wymagane jest zawarcie umowy w szczególnej formie – pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym, przy czym zbycie przedsiębiorstwa należącego do osoby wpisanej do rejestru powinno być wpisane do rejestru. (art. 75¹ k.c.).

Pozwana zakwestionowała fakt przejęcia wierzytelności przez powoda, wskazując że nie została poinformowana o zmianie wierzyciela. Zakwestionowała też moc dowodową złożonej w celu wykazania nabycia przedsiębiorstwa kserokopii umowy z dnia 29 lutego 2016 roku, która nie zawierała pełnej treści umowy – usunięto część jej postanowień umowy – oraz poświadczenia przez stron zgodności kserokopii z oryginałem (poświadczenie takie naniesione zostało wyłącznie na stronie zawierającej notarialne poświadczenie podpisów).

W niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, iż określona wierzytelność jej przysługuje. Powód jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien bowiem wykazać zarówno podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Obowiązek taki przewiduje art. 6 k.c., który określa zasadę, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd bowiem tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96).

Sąd dokonując oceny stanu faktycznego w oparciu o zaofiarowany przez stronę powodową materiał dowodowy uznał, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie nie zostało wykazane. Jako przedmiot dowodu w sprawie w zakresie wykazania przejścia uprawnień przysługujących E. (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowej z siedzibą w P. na rzecz powoda, powód złożył jedynie kserokopie (nie poświadczoną za zgodność) umowy o świadczenie w miejsce wykonania oraz poświadczoną za zgodność przez stronę kserokopię notarialnego poświadczenia podpisów na umowie. Taka nie poświadczona kserokopia umowy nie stanowi dokumentu.

Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. (tak

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia z 29 marca 1994 r.- III CZP 37/94, wyroku z 6 listopada 2002 r. - I CKN 1280/00, wyroku z 3 kwietnia 2009 r. - II CSK 459/08, wyroku z 29 kwietnia 2009 r. - II CSK 557/08).

Zauważyć też należy, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma wówczas charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 2 i 3).

W orzecnictwie wyrażono kategoryczne stanowisko – które sąd w niniejszym składzie podziela - że kserokopie niepotwierdzone "za zgodność z oryginałem" nie mają mocy dowodowej - nie mogą być też uznane za środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 lutego 1997 r. - III CKU 7/97, wyroku z 25 kwietnia 2002 r. - I CKN 1572/99, wyroku z 14 lutego 2007 r. - II CSK 401/06, wyroku z 10 lipca.2009 r. - II CSK 65/09, oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 12 kwietnia 2013 r. - I ACA 1163/12). Dowody w postaci fotokopii dokumentów, bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem, nie są dokumentami w rozumieniu KPC, stąd też nie tylko zbędna, lecz wręcz niedopuszczalna jest analiza ich treści i formy. Nie są to bowiem dowody, które mogą być poddane takiej analizie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lipca 2004 r. - I CK 32/04).

Zatem przedłożona przez stronę powodową kopie, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem, nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych sprawy. W konsekwencji Sąd nie miał możliwość zweryfikowania postanowień umowy, na którą powołał się powód w zakresie skuteczności przeniesienia wierzytelności wskutek przejęcia przedsiębiorstwa pożyczkodawcy zwłaszcza, że moc dowodowa złożonej kserokopii została przez pozwaną zakwestionowana.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc , przy czym jako koszty niezbędne do obrony praw pozwanej przyjęto wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 1.800 zł na mocy § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu – 8 listopada 2016 roku - (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z póź. zmian.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.